

49de Møde.

Onsdag den 18de December, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Afhændelse af Arealer tilhørende Kjøbenhavns Havnevæsen.

(Anden Behandling findes i 'Tidenden, Sp. 2108—10).

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Formanden: Det til Sagens Foretagelse fornødne Samtykke er givet, og Forhandlingen er derfor aaben.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 74 Stemmer.

Formanden: Forslaget vil nu blive tilbagesendt til Landstingets Formand, da det er undergaaet Forandring her i Tinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Beslutning af Folketinget, stillet af Folketingsmanden for Hjørring Amts 4de Valgkreds (Thomas Larsen) m. fl.

(Forslaget til Beslutning findes i Tillæg A. Sp. 3431 ff.).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Thomas Larsen): Det foreliggende Forslag imponerer jo ikke i Kraft af sit Omfang; det bestaar kun af 2½ Linie, saa det er meget let at overse. Men skønt det fremtræder under saa beskednen en Form, rummer det dog en af de største Sager, som Lovgivningsmagten i det hele kan faa at beskæftige sig med. Naar Forslagsstillerne

desuagtet have ment at foreslaa at tage en saa stor Sag op, skal jeg forsøge at motivere det i saa korte Træk, som man i det hele taget er i Stand til. Vi have stillet dette Forslag, fordi Alderdomsunderstøttelsesloven ikke har virket saaledes, at den har vakt fuld Tilfredshed i Befolkningen hos dem, der skulde nyde godt af Loven, og den har ikke heller virket fuldt betryggende for dem, der skulde yde; og den praktiske Virkning af Loven vil bevirke, at Samfundet ogsaa som saadant kan blive noget betænkeligt derved. Naar jeg i det følgende kommer til at udtale en Kritik af Loven af 1891, er det ikke, fordi jeg i nogen Maade overser denne Lovs humane Tanke, men særligt for at kritisere det Grundlag, hvorpaa den er bygget. Vi have foreslaaet at tage Forsikringstanken op til Undersøgelse gennem et Udvalg, fordi man der har et Tilknætningspunkt til de gamle Tanker med Hensyn til Genneførelsen af en virkelig Alderdomsforsørgelse. Alle Traditioner og Behandlinger, der i saa Henseende have været fremme i dette Ting i de sidste 30 Aar, ere i større eller mindre Grad gaaede ud paa at tage Forsikringstanken op saaledes, at man har krævet, at vedkommende selv skulde yde et bestemt Bidrag for at faa Ret til at kræve en Alderdomsforsørgelse. Ved korteligt i Omrids at gennemgaa de Forslag, der i det nævnte Tidsrum have været fremme, vil man se, at dette altid har været Tilfældet. Allerede den i 1866 nedsatte Kommission angaaende en Alderdomsforsørgelse tog Sigte paa dette, at der skulde ydes noget af den enkelte selv, hvorpaa det kunde kendes, at han selv agtede at medvirke til at betrygge sin egen Fremtid i Tilfælde af Arbejdsinvaliditet. Man tænkte i Kommissionen nærmest paa Sygekasser, paa at den enkelte skulde engageres gennem Sygekasserne og derigennem betrygge sin Eksistens i Alderdommen. Men man tog samtidigt Sigte paa, at den Alderdomspension, vedkommende skulde have, maatte være en bestemt fast Sum, som han havde Ret til at kræve, og man ansatte denne Sum saadan, at den ikke skulde være under 60 og ikke over 180 Rdlr. aarlig. I 1872 fremsatte Jernstøber Lunde et Forslag gennem en Række Flyve-skrifter, som gik ud paa at bygge en Invaliditets- og Alderdomsforsikring saaledes, at enhver Arbejder i afhængig Stilling skulde have en Understøttelse, der ved det fyldte 30te Aar skulde begynde med 12½ pCt. af den sidst fortjente Arbejdsløn, for efter hver 5 Aars Forløb at stige og efter-